

Arrest

nr. 229 755 van 3 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 september 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 februari 2019 dienen de vier verzoekende partijen een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 12 augustus 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van alle vier de verzoekende partijen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de vier bestreden beslissingen.

De eerste beslissing is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van S. H. en is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.02.2019 werd ingediend door:

Naam: S.
Voorna(a)m(en): H.
Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: 22.11.1992
Geboorteplaats: Vedi
Identificatienummer in het Rijksregister: 92112235128
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 14.02.2019 gezinshereniging aan met de echtgenoot van zijn nicht, zijnde M. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 77.12.14 513-89.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’. Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest n°0-02 dd. 11.06.2018 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als zijn beide ouders en zus op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezitten in Urtsadzor (Armenië): echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in juni 2018, na de aankomst van betrokkene en haar gezin in België. Het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- rekeninguittreksels KBC op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot waaruit blijkt dat ze in de periode juni 2017 - april 2018 instonden voor de betaling van de huurlasten van betrokkene en haar gezin: echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat ook de referentiepersoon op het adres ‘Waterstraat 1 te 3900 Pelt woonachtig is. Deze kosten zijn dan ook verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon (hij dient deze kosten sowieso te betalen), en kunnen niet aanvaard worden als financiële steun aan betrokkene. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór haar komst naar België.
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon en zijn echtgenote aan de zoon van betrokkene dd. 04.02.2018, 6.02.2018 en 14.05.2018 met de mededeling ‘leefgeld’: echter, deze stortingen dateren van na de aankomst van de zoon van betrokkene en de overige gezinsleden in ons land, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- Reference n°23 dd. 29.01.2019 waarin wordt verklaart dat betrokkene, zijn ouders en zus van 2006 tot 2009 verschillende keren geldelijke steun ontvingen van de referentiepersonen in hun thuisland. Er

worden geen documenten voorgelegd die deze verklaringen ondersteunen. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs

- Tussentijds rapport 2018 op naam van de referentiepersoon; betalingsbewijs van de referentiepersoon aan Xerius Sociaal Verzekeringsfonds. Echter, uit deze documenten blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon beschikt over afdoende bestaansmiddelen om betrokkene en zijn gezinsleden ten laste te nemen.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 5.05.2015 ononderbroken in België verblijft. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is dus geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 17.05.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene, zijn ouders en zus verblijven in België sedert 21.12.2009. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks

het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. De verblijfsaanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werden ongegrond afgesloten. “

De tweede beslissing is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van B.M. en is als volgt gemotiveerd:

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.02.2019 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 18.12.1968

Geboorteplaats: Vedi

Identificatienummer in het Rijksregister: 68121860675

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 14.02.2019 gezinshereniging aan met de echtgenoot van haar nichtje, zijnde M. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 77.12.14 513-89.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest n°0-02 dd. 11.06.2018 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als haar echtgenoot en hun beide kinderen op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezitten in Urtsadzor (Armenië): echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in juni 2018, na de aankomst van betrokkene en haar gezin in België. Het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- rekeninguittreksels KBC op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot waaruit blijkt dat ze in de periode juni 2017 - april 2018 instonden voor de betaling van de huurlasten van betrokkene en haar gezin: echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat ook de referentiepersoon op het adres ‘Waterstraat 1 te 3900 Pelt woonachtig is. Deze kosten zijn dan ook verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon (hij dient deze kosten sowieso te betalen), en kunnen niet aanvaard worden als financiële steun aan betrokkene. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór haar komst naar België.

- geldstorting vanwege de referentiepersoon en zijn echtgenote aan de zoon van betrokkene dd. 04.02.2018, 6.02.2018 en 14.05.2018 met de mededeling ‘leefgeld’: echter, deze storting dateren van

na de aankomst van de zoon van betrokkene en de overige gezinsleden in ons land, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Reference n°23 dd. 29.01.2019 waarin wordt verklaart dat betrokkene en haar gezin van 2006 tot 2009 verschillende keren geldelijke steun ontvingen van de referentiepersonen in hun thuisland. Er worden geen documenten voorgelegd die deze verklaringen ondersteunen. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 5.05.2015 ononderbroken in België verblijft. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is dus geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie persoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 17.05.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene en haar gezin verblijven in België sedert 21.12.2009. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is

geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. De verblijfsaanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werden ongegrond afgesloten.

De derde beslissing is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van S. J., van wie de verzoekende partij overigens in haar schrijven van 7 oktober 2019 bevestigt dat het dezelfde persoon betreft als S. Z., en is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.02.2019 werd ingediend door:

Naam: Sargsyan

Voorna(a)m(en): Jora

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 28.06.1964

Geboorteplaats: Vedi

Identificatienummer in het Rijksregister: 64062850343

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: Waterstraat, 1 3900 ZZZZ ANNULATION:OVERPELT

om de volgende reden geweigerd:

☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 14.02.2019 gezinshereniging aan met de echtgenoot van het nichtje van zijn echtgenote, zijnde M. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 77.12.14 513-89.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest n°0-02 dd. 11.06.2018 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als zijn echtgenote en zijn kinderen op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezitten in Urtsadzor (Armenië): echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in juni 2018, na de aankomst van betrokkene en zijn gezin in België. Het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- rekeninguittreksels KBC op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot waaruit blijkt dat ze in de periode juni 2017 - april 2018 instonden voor de betaling van de huurlasten van betrokkene en zijn gezin: echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat ook de referentiepersoon op het adres (...) woonachtig is. Deze kosten zijn dan ook verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon (hij dient deze kosten sowieso te betalen), en kunnen niet aanvaard worden als financiële steun aan betrokkene. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór zijn komst naar België.

- geldstortingen vanwege de referentiepersoon en zijn echtgenote aan de zoon van betrokkene dd. 04.02.2018, 6.02.2018 en 14.05.2018 met de mededeling 'leefgeld': echter, deze stortingen dateren van na de aankomst van de zoon van betrokkene en de overige gezinsleden in ons land, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Reference n°23 dd. 29.01.2019 waarin wordt verklaart dat betrokkene, zijn echtgenote en zijn kinderen van 2006 tot 2009 verschillende keren geldelijke steun ontvingen van de referentiepersonen in hun thuisland. Er worden geen documenten voorgelegd die deze verklaringen ondersteunen. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs

- Tussentijds rapport 2018 op naam van de referentiepersoon; betalingsbewijs van de referentiepersoon aan Xerius Sociaal Verzekeringsfonds. Echter, uit deze documenten blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon beschikt over afdoende bestaansmiddelen om betrokkene en zijn gezinsleden ten laste te nemen.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 5.05.2015 ononderbroken in België verblijft. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is dus geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 17.05.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene en zijn gezin verblijven in België sedert 21.12.2009. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. De verblijfsaanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werden ongegrond afgesloten.”

De vierde beslissing is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van S.M. en is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.02.2019 werd ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 18.08.1991

Geboorteplaats: Vedi

Identificatienummer in het Rijksregister: 91081839859

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 14.02.2019 gezinshereniging aan met de echtgenoot van het nichtje van zijn echtgenote, zijnde M. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 77.12.14 513-89.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest n°0-02 dd. 11.06.2018 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als zijn echtgenote en zijn kinderen op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezitten in Urtsadzor (Armenië): echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in juni 2018, na de aankomst van betrokkene en zijn gezin in België. Het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- rekeninguittreksels KBC op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot waaruit blijkt dat ze in de periode juni 2017 - april 2018 instonden voor de betaling van de huurlasten van betrokkene en zijn gezin: echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat ook de referentiepersoon op het adres (...)

woonachtig is. Deze kosten zijn dan ook verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon (hij dient deze kosten sowieso te betalen), en kunnen niet aanvaard worden als financiële steun aan betrokkene. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór zijn komst naar België.

- geldstortingen vanwege de referentiepersoon en zijn echtgenote aan de zoon van betrokkene dd. 04.02.2018, 6.02.2018 en 14.05.2018 met de mededeling 'leefgeld': echter, deze stortingen dateren van na de aankomst van de zoon van betrokkene en de overige gezinsleden in ons land, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Reference n°23 dd. 29.01.2019 waarin wordt verklaart dat betrokkene, zijn echtgenote en zijn kinderen van 2006 tot 2009 verschillende keren geldelijke steun ontvingen van de referentiepersonen in hun thuisland. Er worden geen documenten voorgelegd die deze verklaringen ondersteunen. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs

- Tussentijds rapport 2018 op naam van de referentiepersoon; betalingsbewijs van de referentiepersoon aan Xerius Sociaal Verzekeringsfonds. Echter, uit deze documenten blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon beschikt over afdoende bestaansmiddelen om betrokkene en zijn gezinsleden ten laste te nemen.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 5.05.2015 ononderbroken in België verblijft. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is dus geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 17.05.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene en zijn gezin verblijven in België sedert 21.12.2009. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. De verblijfsaanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werden ongegrond afgesloten. ""

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de artikelen 47 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder verwijten zij de verwerende partij een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partijen lichten hun eerste middel als volgt toe:

"Premier moyen - violation des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des articles 47 et 62 de la loi du 15.12.1980, de l'erreur manifeste d'appréciation, du principe suivant lequel l'administration doit prendre en considération l'ensemble des éléments pour statuer, du principe suivant lequel l'administration se doit de collaborer avec l'administré.

Les requérants estiment la motivation de la décision prise à leur égard inadéquate.

Les requérants estiment en effet avoir produit suffisamment de preuves probantes quant à leur situation d'indigence dans leur pays d'origine (attestation du pays d'origine).

Suivant l'article 47/3§3 de la loi du 15.12.1980, les requérants doivent prouver soit qu'ils font partie du ménage du regroupant avant leur arrivée, soit qu'ils sont à sa charge.

La ratio legis de cette disposition vise des situations humanitaires.

La famille a démontré avoir été à charge de leur référent avant de quitter l'Arménie, soit de 2006 à 2009. Ensuite, ils sont venus s'installer en Belgique où ils n'ont jamais pu disposer de revenus propres et ont continué à être à charge.

Dès lors, la motivation de l'acte attaqué n'est pas adéquate en ce qu'elle indique que les requérants n'ont fourni aucun élément pour démontrer leur dépendance avant leur arrivée en Belgique.

Au surplus, il n'est pas contesté que les requérants résident avec la personne regroupante, et que la personne regroupante a des moyens de subsistance stables, suffisants que pour prendre les regroupés à charge puisque de fait ils le sont depuis plusieurs mois.

Dans la mesure où l'Office des Etrangers reconnaît que la famille a fourni un début de preuve et que les requérants doivent actualiser leur demande, il appartenait à l'Office des Etrangers en vertu du principe de collaboration entre l'administration et l'administré d'inviter la famille à produire les pièces utiles.

A défaut, la décision ne peut être adéquatement motivée.

Le moyen est fondé.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partijen stellen in hun eerste middel dat zij volgens hen wel degelijk voldoende bewijzen hebben bijgebracht van het feit dat zij reeds van in het land van herkomst afhankelijk waren van de referentiepersoon. Zij stellen dat zij hebben aangetoond afhankelijk geweest te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst van 2006 tot 2009. Zij stellen verder dat zij in België altijd ten laste geweest zijn van de referentiepersoon en zij nooit over eigen inkomsten hebben kunnen beschikken. De verzoekende partijen betogen ook dat het volgens hen niet betwist is dat zij samenwonen met de referentiepersoon, dat de referentiepersoon over voldoende stabiele inkomsten beschikt om hen ten laste te nemen. Volgens hen zijn ze al verschillende maanden ten laste. Bovendien stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij hen had kunnen uitnodigen om andere stukken voor te leggen als zij van oordeel is dat zij hun aanvraag moeten actualiseren.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...)”

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke

behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting betreft van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, hierna: de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2., eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij

verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3.2, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “fait accompli”-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21). In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“18 Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

19 Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09-C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn;
 - dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;
 - dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;
 - dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.
- (...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Het Hof van Justitie oordeelde zodoende dat “vergemakkelijken”, in de zin van voormelde bepaling, niet impliceert dat alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn 2004/38/EG vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, tweede lid van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn, moeten worden ingewilligd, doch dat lidstaten er wel moeten over waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. Het Hof van Justitie stelde ook dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan, op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

De verwerende partij concludeert de bestreden beslissing als volgt:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.”

De bewering van de verzoekende partijen dat het niet betwist zou zijn dat de referentiepersoon over voldoende en stabiele bestaansmiddelen zou beschikken om de verzoekende partijen ten laste te nemen mist dan ook feitelijke grondslag. De verwerende partij motiveert immers dat dit niet het geval is.

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* en *“het behoren tot het huishouden”*.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”*, kan naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het *“ten laste”* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het *“gastland”* en het *“land van herkomst”* alleszins verschillend moeten zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich beperken tot de loutere bewering dat zij van oordeel zijn dat zij wel degelijk voldoende hebben aangetoond in het land van herkomst ten laste geweest te zijn

van de referentiepersoon. Met deze loutere bewering maken zij echter niet aannemelijk dat de concrete motieven van de bestreden beslissingen die betrekking hebben op de door hen voorgelegde elementen, kennelijk onredelijk zouden zijn. Deze motieven luiden als volgt (en ze zijn gelijklopend in de vier verschillende bestreden beslissingen):

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest n°0-02 dd. 11.06.2018 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als zijn beide ouders en zus op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezitten in Urtsadzor (Armenië): echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in juni 2018, na de aankomst van betrokkene en haar gezin in België. Het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- rekeninguittreksels KBC op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot waaruit blijkt dat ze in de periode juni 2017 - april 2018 instonden voor de betaling van de huurlasten van betrokkene en haar gezin: echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat ook de referentiepersoon op het adres 'Waterstraat 1 te 3900 Pelt woonachtig is. Deze kosten zijn dan ook verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon (hij dient deze kosten sowieso te betalen), en kunnen niet aanvaard worden als financiële steun aan betrokkene. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór haar komst naar België.

- geldstortingen vanwege de referentiepersoon en zijn echtgenote aan de zoon van betrokkene dd. 04.02.2018, 6.02.2018 en 14.05.2018 met de mededeling 'leefgeld': echter, deze stortingen dateren van na de aankomst van de zoon van betrokkene en de overige gezinsleden in ons land, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Reference n°23 dd. 29.01.2019 waarin wordt verklaart dat betrokkene, zijn ouders en zus van 2006 tot 2009 verschillende keren geldelijke steun ontvingen van de referentiepersonen in hun thuisland. Er worden geen documenten voorgelegd die deze verklaringen ondersteunen. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs

- Tussentijds rapport 2018 op naam van de referentiepersoon; betalingsbewijs van de referentiepersoon aan Xerius Sociaal Verzekeringsfonds. Echter, uit deze documenten blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon beschikt over afdoende bestaansmiddelen om betrokkene en zijn gezinsleden ten laste te nemen. (...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 17.05.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene, zijn ouders en zus verblijven in België sedert 21.12.2009. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn. (...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.”

De verzoekende partijen betwisten deze uitgebreide en concrete motieven van de bestreden beslissingen niet op enige concrete wijze. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat deze kennelijk onredelijk zouden zijn.

De verzoekende partijen stellen dat zij gedomicilieerd zijn bij de referentiepersoon, maar zij weerleggen niet de concrete motieven die de bestreden beslissingen daarover bevatten, namelijk:

“Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat

betrokkene op het adrean de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.”

De verzoekende partijen betwisten niet dat het feit dat zij bij de referentiepersoon zouden gedomicilieerd zijn betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partijen ten slotte voorhouden dat de verwerende partij hen had kunnen uitnodigen om andere stukken voor te leggen, wijst de Raad er op dat, voor zover zij de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidbeginsel, moet worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partijen aan de wettelijke voorwaarden voldoen. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. In casu waren het immers de verzoekende partijen zelf die een aanvraag indienden voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij moesten er zich dan ook bewust van zijn dat zij zelf alle nodige stukken moesten bijbrengen om hun dossier te staven. Zij kunnen de verwerende partij niet verwijten dat zij hen niet gevraagd heeft nog meer stukken neer te leggen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

De verzoekende partijen lichten hun tweede middel als volgt toe:

Deuxième moven - article 8 de la CEDH

L'article 8 de la CEDH est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit à au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Il va de soi que dans le cas d'espèce qui nous occupe, priver la requérante du séjour légal en Belgique contreviendrait de manière injustifiée à l'article 8 de la CEDH.

Il faut certes rappeler que toute atteinte à la vie familiale d'une personne n'est pas forcément constitutive d'une violation de l'article 8. En1 effet, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère une série de conditions dans lesquelles une atteinte à la vie privée ou familiale ne constitue pas une violation de l'article 8. Ces conditions ont été précisées par une jurisprudence constante de la Cour de Strasbourg. Si ne fût-ce qu'une d'entre elles n'est pas satisfaite l'article 8 de la CEDH est violé.

Ces conditions sont les suivantes :

- l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;

- l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;

il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.

L'ingérence de l'Etat belge dans la vie familiale de la famille SARGSYAN – BAVEYAN est sans aucun doute conforme aux dispositions légales en vigueur en Belgique. La première condition est remplie.

On pourrait également considérer que l'ingérence poursuit un but légitime énuméré dans l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH : contrôler l'immigration permet de réguler le marché du travail, et donc de préserver le bien-être économique de la Belgique. La deuxième condition est donc également remplie.

Mais, quant à savoir si une telle ingérence est nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire s'il existe un rapport de proportionnalité entre le but poursuivi et les moyens employés pour y arriver, la réponse ne peut être que négative (cfr. CEDH, *Berrehab c. Pays-Bas*, du 21/06/1988). La troisième condition n'est donc pas satisfaite."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In voorliggende zaak beroepen de verzoekende partijen zich op een schending van het recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wat betreft het gezinsleven, beroepen de verzoekende partijen zich op de band die zij zouden hebben met de referentiepersoon.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan

slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partijen beperken zich tot de stelling dat het gezinsleven tussen de families S. – B. onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM valt. Met dit vage en niet-onderbouwde betoog tonen zij echter geen band van afhankelijkheid met de referentiepersoon aan, laat staan een bijzondere band van afhankelijkheid die de gebruikelijke banden tussen dergelijke familieleden overstijgt. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing – die door de verzoekende partijen niet worden betwist – dat in het kader van de aanvraag gezinshereniging niet afdoende werd aangetoond dat de verzoekende partijen voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon of deel uitmaakten van zijn gezin. Gelet op het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende afhankelijkheidsbanden tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon blijkt dan ook niet het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een verdere toetsing in het kader van artikel 8 van het EVRM drong zich dan ook niet op. Nochtans kan wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft gewezen worden op de analyse van het gezinsleven in de bestreden beslissing daar waar de verwerende partij een toetsing doorvoert in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing als volgt:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.”

De verzoekende partijen weerleggen deze motieven allerminst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU